Ч. 152 (13.697). Львів, вівторок 12. червня 1934. Poсztową opłatę opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічне 15·00 „
Піврічне 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

СВЯТО БОЖОГО ТІЛА.

Львів, 10. червня.

Нинішнє Свято Божого Тіла (Пресв. Евхаристії) пройшло у Львові, як і в попередніх роках, незвичайно величаво, чому сприяла також прекрасна погода. Свято це попередила архиєрейська Служба Божа в церкві св. Спаса, що її відправив Преосв. д-р Іван Бучко в асисті духовенства. Около 10. год. перейшов торжественний похід з церкви до чотирьох прибраних диванами і зеленю престолів у ринку (біля каварні „Карпатії", біля задної стіни ратуша, біля дому „Просвіти" і біля крамниці Вінклера) при яких відчитано евангеліє і відспівано скорочену суплікацію, після якої Преосв. Бучко благословив зібрані маси народу.

У Святі взяли участь процесії з усіх 15 церков Львова під проводом свого духовенства, з прапорами йшли члени „Зорі", „Волі", „Сили", „Будучности", Союзу деревних робітників та ін., далі члени студ. т-ва „Обнова" (в числі ледви до 40) з великим прапором У. М. Х., великий гурт пань-членів Марійського Т-ва, Марійські Дружини молоді у школах СС. Василіянок зі своїми прапорами, питомці Малої Семинарії, велика кольона богословів (понад 200) з хором, орхестри „Зорі" і „Волі", численні церковні брацтва й сестрицтва і маси вірних. За Преосв. Бучком, що йшов під бальдахимом в окруженні вищого духовенства, поступали представники українських установ та найвизначніші громадяни.

В тому прегарному Святі, в якому особливо манили око вишивані хоругви і фелони та святочні ризи духовенства, взяло участь кільканацять тисяч львовян. Свято пройшло в найбільшому порядку.

Прегарне Свято Молоді „Рідної Школи".

Зразок нашої фізичної та духової культури.

Свято це призначене на 10-го ц. м. на площі „Сокола-Батька" завдало чимало клопоту його організаторам, головно в останніх днях, коли на Львів находили щоденні рясні дощі. Напередодні свята ввесь день був такий слітний, що „Т-во опіки над молодю" мусіло відкликати свою забаву „Ніч під Івана Купала". Рідношкільна молодь, що мала в суботу 9-го відбути генеральну пробу на площі „Сокола-Батька" мусіла, на жаль, її зректись наслідком поганої погоди.

Зате неділя від самого ранку була прегарна, немов замовлена на свято молоді. Це мало тим більше значіння, що на це свято приїхала рідношкільна молодь зі Станиславова, Стрия, Рогатина, Лагодова (Перемишлянщина) і з Кремянця.

Недільне свято, як було заповіджене в програмі, почалось точно в годині 4-ій пополудні. Заграла трубка, на щоглі замаяли жовто-блакитні прапори, орхестра заграла гимн „Рідної Школи". Майже одночасно на площу вїхав автом митрополит Шептицький, якого витали голосні оклики „слава". Авто Митрополита зупинилось безпосередньо перед трибуною, на окр. місці, між рядами крісел. Представники дітвори обсипують Митрополита квітами і вручають йому китиці. Звідтам приглядався Митрополит приблизно годину вправам, головно наймолодшої дітвори.

На трибуну внесли представники львівських шкіл пять своїх прапорів і почалась програма. На майдан входили стрункими рядами поодинокі школи: львівські та приїзжі, під звуки маршів. Після цього дівчата вищих кляс шкіл „Рідної Школи" уставились у чотирокутник на майдані, тоді як учні стали „на позір" у прямокутнику. Під звуки орхестри дівчата ілюструють граціозними рухами молитву „Боже, великий єдиний", якої хореографічний переклад зробила п-ні Оксана Суховерська.

Приходить найважча точка програми: її мають виконати наші наймениші. Бачимо між ними навіть такі малесенькі діти, що подивляємо поставу батьків, які не лякаються відпустити їх від себе на вправи серед тисячної юрби. Та не менше подивляємо виховательки, які з материнською опікою стежать за ними горді, що ця дітвора уміє на даний знак виконувати забави під такт орхестри. Всі діти причепурені в народні одяги та широкі кателюхи у формі соняшників. У танках і забавах І-ої та ІІ-ої кляси народніх шкіл Р. Шк. і дітей Української Захоронки у Львові беруть теж участь селянські діти з Лагодова — разом 400. Цю точку приймає публика найголоснішими оплесками.

Пята точка програми заповідає „Гуртові вправи комбіновані, укладу Оксани Суховерської усієї шкільної молоді Р. Шк." Вона подумана дуже оригінально. Хлопці мають у руках топірці, дівчата червоні стяжки. Музика грає по черзі мотиви відомих народніх пісень „Верховино", „Ой, джиґуне", „У лісі літо", „Дівча в сінях стояло", „Ой, не ходи Грицю" та „Занадився журавель". До кожного з тих мотивів композиторка тих вправ дібрала своєрідні дискретні жести, якими виконавці передають поодинокі нюанси музики. Весь майдан укритий сотнями барв від народніх костюмів. Вправляє 1200 молоді.

За ледво помітним знаком показчиків (п-ни Кубівної та Сушка) схиляються вони, перегинаються, виражають порухами топірця та стяжки всякі почування, за якими стежить багатотисячна юрба, забуваючи, що має перед собою не професійних артистів, а шкільну молодь, що підготовилась до тих вправ тільки доривочно і принагідно. Треба висловити щире захоплення для праці аранжерки цих вправ, п. Суховерської, що вміла до пісень, таких нам відомих, додати ще нову мистецьку сторінку, якої раніше й не підозрівали.

Під такт маршової музики молодь, що вправляла обходить майдан кольонами, дівчата праворуч, хлопці ліворуч і стає по боках, щоб приглянутись черговій точці програми — вправам вінками, які виконує 32 дівчат зі станиславівської гімназії „Р. Шк.", укладу Дарії Навроцької теж до народніх пісень „Там на горі сніг біленький", „У лісі літо", „Ніч така місячна", „Заграй ми цигане, старий" і т. д. Невеличкий гурт справді дисциплінованих і добре вишколених дівчат вищих кляс дав суцільну естетичну картину, що дає змогу зосередити на собі всю увагу глядачів.

Ідуть оплески, як і за попереднім разом.

Хлопці торговельної „Рідної Школи" у Львові виконують руханкові вправи „вежі" під проводом проф. Білостоцького. Цим разом перші оплески йдуть від дівчат, що щойно недавно вправляли і стоять по боках майдану, придивляючись; публика їх підтримує. Програму закінчує показова лекція руханки, яку виконують дівчата торговельної „Рідної Школи" під проводом п. Іванни Мамчаківної. Ці руханкові вправи, що вимагають багато напруги, нагадують хвилями прегарні хореографічні продукції.

Вправи супроводила весь час орхестра „Рідної Школи" під орудою дир. Манька і діти серед публики роздають „цукорок щастя". Слід підкреслити, що порядок панував зразковий, не було занадто довгих перерв між поодинокими точками програми, публика поводилась незвичайно культурно. Всіх глядачів, що окружили майдан з усіх боків і виповнили вільні місця можна за підставі досвіду з минулих літ обчисляти приблизно на 12.000 осіб. Правда, що до цього числа входять теж численні „гості", які систематично вдираються на майдан через паркани та всі можливі нелеґальні проходи, яких не можна допильнувати.

У святі, річ ясна, взяла участь уся президія „Рідної Школи" і представники всіх наших установ. Приїхали теж делеґати зі Самбора, Ходорова, Стрия, Станиславова, Рогатина і Кремянця (о. ігумен Медвідь) та деякі селяни із львівського повіту. Свято закінчилось в год. 6.45 веч. в якнайкращому настрою, не перетомивши публики, хіба молодь, що брала участь у вправах і завдала собі багато труду.

МІН. ҐЕБЕЛЬС У ПРЕЗ. МОСЦІЦЬКОГО ТА МАРШ. ПІЛСУДСЬКОГО.

Німецький міністер пропаґанди Ґебельс прилетить до Варшави літаком 13. червня в 16 годині. В 18. годині буде відчит, в 20-ій прийняття в посла Мольтке. 14. червня зложить вінець на могилі Невідомого Вояка, в год. 12.30 прийме мін. Ґебельса през. Мосціцький, в 13. год. буде снідання в мін. Бека, в 17. год. прийняття в Бельведері в марш. Пілсудського. Вечором відїде мін Ґебельс із пос. Мольтке та віцеміністром закордонних справ Шембеком до Кракова.

МАЛА АНТАНТА ВИЗНАЛА СССР.

Комісар Літвінов, мін. Бенеш і Тітулеску обмінялися однозвучними документами, на основі яких між Чехословаччиною і СССР. заведено правильні дипльоматичні взаємини. Також мін. Тітулеску обмінявся документами, на основі яких навязано дипльоматичні взаємини між Румунією та СССР. Югославянський уряд ухвалить постанову після того, як вислухає мін. Єфтича, який виїхав із Женеви до Парижа.

Письма мін. Бенеша та Тітулеску в справі визнання СССР. Чехословаччиною та Румунією, мають такий зміст:

Женева, 9. червня 1934. Пане Народній Комісаре! Маю честь повідомити Вас: На конференції Малої Антанти в Загребі 29. січня ц. р. три міністри закорд. справ Малої Антанти рішили, що булоб бажане, щоби держави Малої Антанти навязали правильні дипльоматичні взаємини з СССР, як лише здійсняться конечні дипльоматичні та політичні умовини. Після моїх балачок з Вами, Пане Народній Комісаре, в перших днях червня, постійна рада Малої Антанти ствердила в Женеві, що політичні та дипльоматичні умовини позволяють тепер кожній з держав Малої Антанти поступати згідно з постановою, ухваленою в Загребі. Тому я радий, що можу повідомити Вас, що в висліді наших балачок, уряд чехословацької республики (чи Румунії) постановив навязати дипльоматичні взаємини з урядом СССР і іменувати надзвичайного посла та повновласного міністра. Я глибоко вірю, що так навязані взаємини останутъ на все правильні та приязні та що наші народи й далі співпрацюватимуть для своєї взаїмної користи задля вдержання світового мира.

(Письмо подібного змісту одержав від Літвінова мін. Бенеш і Тітулеску.)

ТРУДНОЩІ НОВОГО БЕЛЬҐІЙСЬКОГО КАБІНЕТУ.

БРЮСЕЛЯ, 10. 6. ПАТ. Головою нового бельґійського уряду став знову Де Броквіль. Теку м-ства закордонних справ одержав Жаспар. Сензацією є уступлення довголітнього міністра закорд. справ Гіманса, що пояснюють як започаткування зміни дотеперішньої закордонної політики Бельґії. Новий кабінет опирається на католиках і лібералах.

БРЮСЕЛЯ, 10. 6. ПАТ. Кабінет найшовся несподівано перед новими трудноцами. Ліберали поставили домагання в справі приділу тек. Положення вияснится в понеділок. Гімансові предложили теку фінансів, та він відмовився.

„Козацькі могили".

Волинь, 4. VI. 1934.

I.

Дійшло і до могил. „Wołyń", програвши морально в усіх точках, тратить рівновагу та допускається річей, про які ми на Волині досі не чули: зневажання могил і памяти козаків-героїв. Допускається того, чого не допускаються на полі бою навіть найбільше розюшені збройні вороги.

І ті в найгіршому шалі боротьби проходять біля хрестів на могилах воїнів з ворожого табору як не з пошаною, то бодай мовчки. А буває, що ще й віддають військову пошану впавшим у бою своїм ворогам.

Людяність і таємниця смерти бере верх над злобою та ворожнечою.

Бож не злочинці ті, що боролися за ідеї. Нехай навіть, як чиєсь сліпе знаряддя. Виконували свій найбільший обовязок — обовязок крови. І перед цим виконаним обовязком схиляють голови.

Та не всі. На це не можуть спромогтися редактори „Wołynia", що вже дійшли до „гераклевих стовпів" безпардонної писанини.

II.

У ч. 23 часопису „Wołyń" маємо передову статтю „Козацькі Могили" без підпису, — бо хтож би відважився таку статтю підписати? У цій статті зацитовані деякі уступи з „Почаевскаго Лістка" про підготування й самий акт урочистости відкриття Козацьких Могил, доконаний російськими урядовими чинниками на старання відомого архимандрита Віталія; передаються деякі подробиці й подається репродукція світлини військового перегляду російської частини.

Подія, про яку всі добре знають. Росія напередодні війни (в 1912—13 рр.), очевидно передбачуючи військову завирюху на заході, все робила, щоби закріпити на Волині для себе запілля.

Знавець російської душі Л. Толстой сказав якось, що нема тих святощів, яких люди не експльоатувалиб. І хіба робили це лише росіяни, а тепер ніхто не робить? Отже росіяни й постаралися виексплуатувати святощі Козацьких Могил, щоби притягнути до себе українські маси вшануванням героїв-козаків.

Збирали гроші, жертвували, відбудовували, кропили, кадили і т. д. Щож тут дивного? Мали владу й могли це робити. Інша річ, як їм це помогло.

Але й при всій цій святотацькій роботі зберігли деяку „міру" — ні разу не плюнули на могилу, не дозволили собі глумитися й нікому з українців не перешкоджали йти туди й думати та молитися в дусі, як їм захочеться.

III.*

Змінилися часи. Російської влади не стало. А могили, Козацькі Могили залишилися. Залишилася й память у народі про своїх мучеників-героїв. І натуральна річ, що українські маси, по стежці, протореній росіянами, потягнулися на Козацькі Могили все в більшій і більшій кількости. Навіть не зважаючи на перешкоди. Річ людська, річ натуральна.

Держави одна одній дають дозвіл на відвідини військових могил з часів ворожої війни. Народи, що вже живуть справжнім культурним життям, проходять повз військові могили бодай мовчки. Хіба якийсь цілковитий дегенерат дозволить собі зневажити місце вічного відпочинку жертв ідеї чи обовязку крови.

І якеб страшне було життя на землі, колиб ще не стало оцієї як не пошани, то толеранції могил. Ні, хіба людство до такого озвіріння вже ніколи не дійде.

IV.

Проте... Автор згаданої статті хоче відразу вбити двох чорних зайців: по-перше, кинути тінь на Козацькі Могили, яких прилюдний культ (хоча й з власною метою) започаткували тут росіяни, й тим знеохотити українські маси до їх відвідування, — мовляв, там був Віталій і царські слуги; а по-друге, виставити над могилами політичне пугало, яке відстрашувалоб маси, а може й ще декого.

Бачите, автор статті добачує (як читає в людській душі!), що культ Козацьких Могил є культом ненависти. Чи це завжди так буває? Тоді автор те саме мусів би сказати й про інші військові могили, шановані на Волині. Чи так само, — питаємося автора, — він ставиться до шанування всіх могил у боях поляглих на Волині?

Але й цього ще мало. (В страха очі великі — кажуть ті самі росіяни). Автор бачить у культі могил зперед соток років „кнования" УНДО та й годі!

А може він лише хоче спекти на могилах політичну печеню? Можливо, що це більше правдоподібне, хоча й менше людяне та культурне.

Зрештою, нехай скажуть самі читачі на підставі цитат.

„Союз русскаго народа" заступило УНДО. „Почаевскій Лісток" — українська націоналістична преса зі Львова" (страшенно дотепно!).

„Львівський український націоналізм повторює з цілою прецизією і фанатизмом знаний тут на Волині чорносотенний маневр із практик царської Росії. Є в цьому (в пошановані могил поляглих!) щось гидкого, щось нікчемного"...

„Львівський український націоналізм не вагається вжити спопелілих кісток зпід Берестечка для сіяння ненависти задля відвернення уваги від свого цілковитого банкроцтва (!) і т. д.

А наприкінці наскок на „Бюлетинь Польсько-Укр." і п. Люблінера, видавця „В. У." за те, що вони дозволили собі заступитися за кістки українських козаків та за місце їхнього спочинку.

Тут уже полемізувати годі!

Бо з людьми, що дозволяють собі на демагогію подібного характеру над могилами, не балакають.

*

Багато ми вже бачили на Волині, але подібні речі бачимо вперше. Навіть нам не снилося, що хтось з „Wołynia" може дійти до подібного шовіністичного зачадіння, щоби писати, а ще дивніше — друкувати подібну святотатську статтю... І то — в імя „співжиття" й співпраці".

Але найцікавіше є, що „Українська Нива" не лише приєдналася до виступу „Wołynia" проти Козацьких Могил, але ще й сама присвятила їх оплюгавленню майже дві сторінки.

„Скачи — значить — враже, як пан каже", хочаб і на могилах героїв-козаків.

Senex.

Міжнародня конференція

Товариств для Ліґи Націй у Фолькстоні.

(Звідомлення Українського Т-ва для Ліґи Націй).

(Докінчення.)

4. Справа меншостей та право людини і громадянина.

Подану резолюцію прийнято одноголосно і, як бачимо, без ширшої дискусії. Немає сумніву, що на засіданні були делегати, які мали би що сказати проти цієї резолюції, але вони тим разом мовчали. Представники держав, що мають меншости, мали ту сатисфакцію, що провели принціп „узагальнення", отже цим думають вони стримати трохи ентузіязм англійців чи інших до підтримки справ меншостей. А великим державам, хоч як цей принцип узагальнення не до вподоби, заперечувати його було ніяково.

Далеко більше дискусій викликав ближчий по дусі, але може ще поважніший проєкт

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. ЧЕРВНЯ 1934.

К. С. УЧ. VIII. КЛ.

Сокіл.

Мій старший брат їздив два літа від ряд до пластового табору на Сокіл. Де Великдень — де ферії! — А він вже збирає гроші, виряд, добирає учасників. „Вибраним" дає на довгий час заняття: підготовляти веселі й настроєві „точки" на Велику Ватру, плянувати прогульку по таборі, що кінчилися звичайно в одного з учасників табору, який заздалегідь мав подбати про веселе, молоде товариство...

Як було в таборі, не знаю.

Та брат ще добрий місяць по таборі розказував про „таборові оферми" — з гордістю вожда чванився подвигами ґуртка в таборовій службі, ще довго пописувався таборовими дотепами й піснями.

— Що тебе так тягне до того табору? — питають його нераз жартівливо наші старші знакомі. — Ані там дівчини нема, ані світа більше там не видно, — кажуть вам площу копати, бульбу шкрептати, муштрують вас від рана до вечора тай тільки.

Тоді брат поважніє, очі йому запалюються, гаряча кров буриться:

— Це вам так тільки здалека здається — відповідає. — Пригляньтеся ближче, а побачите зовсім інший образ: сотня молоді зїздиться з усіх сторін краю і творить-уладжує своє власне спільне життя — шкода, що тільки на три тижні...

Учасники цього життя є рівночасно творцями або будівничими штудерної будови:

Управа кермує цілим апаратом оселі та здобуває їй належне місце в громадянстві.

Інструктори дбають, щоби учасники серед радощів життя у вічному русі й змаганні навчилися того, чого жадна книга не навчить: „уміти жити".

Адміністратори дбають за харч, приміщення й приладдя для праці і забави.

Решта учасників помагає наперемінy: то адміністрували — як ви кажете „площу копати, бульбу шкрептати" — то добувати життєвий досвід як помічники інструкторів, або провідники вправ чи забав. Но, і з управою треба тісно співпрацювати, бо від незломного, а може й готового на жертви бажання учасників, щоби в таборі все йшло як у годиннику, залежить слава і вартість табору.

Цілий табор живе тільки тим, що сам собі зробить.

А хоч це радісне життя дає повне вдоволення як нагороду за працю-змагання, кожний розуміє, що це тільки заправа для тих, що будуть творити ширше життя, для більшої громади.

Тимто життя в оселі таке принадне, тому мене так туди тягне.

Весь той настрій переходив і на мене і я заслуханий в таборову леґенду, чекав чотирнадцятого року життя, щоби врешті міг не тільки слухати, але й брати участь у цьому буйному житті.

Чотирнацятий рік я скінчив: та до пластового табору не довелося поїхати: Пласт розвязали...

*

Минулого року читаю: „На Соколі біля Піллютого Кліматична Станція Українського Гігієнічного Товариства — для хлопців від 14. року життя"...

Батько обіцяв дати гроші за дорогу; мати запевняла, що виряд буде в порядку; значить, їду на Сокіл...

Ще в дорозі до Брошнева сверлувала мені голову думка: чи добре я роблю, що їду на Сокіл? — Правда, я побачу на власні очі те місце, де гарцювало „новітнє лицарство". Але чи те, що я на цьому місці побачу, не розвіє мою пієтизму до таборового життя, до його леґенди?..

Відповіді годі було шукати.

У Брошневі треба пересідати на ґірську залізничку; нові околиці, нові знайомі не дали більше роздумувати.

— Ти вже маєш місце?

— Де примістив річи?

— Зголосився вже у команданта?

— Якто, не знаєш, хто комендантом?

Треба було відповідати на нові питання, що їх ставило нове середовище.

*

А як скоро все це минуло. Три тижні — як три великі дні.

І того досить було, щоби розвіяти моє упередження до Кліматичної Станції.

По дорозі з Брошнева мені вбивалася в голову нова думка, родилося нове переконання:

„Не пластові однострої, відзнаки, курінні, коші створили таборову леґенду, а самі таки пластуни, само їх життя, мережане на нитках Пластового Закону.

Ідею нові господарі зберегли, пошанували, а життя ми мережали на тих самих нитках..."

Я вернувся домів з вогнем в очах (як колись мій брат) із радости, що леґенда буйного таборового життя не перервалася а ми її дальше творимо

—o—

міжнародного забезпечення прав людини. Це питання обмірковували ще в Монтре перед роком і тоді створено комісію, що й подала нині свій проект міжнародньої конвенції.

Ось текст цієї резолюції: „Асамблея Унії пропонує Лізі Націй такий проект конвенції:

„Обовязком кожної держави є визнання за індивідуумом, оскільки це не перешкоджає збереженню порядку у державі, рівного права на життя, на матеріяльне істнування і на свободу, зокрема на вільнеісповідання релігії і будьяких переконань, а також на вільне користування тією чи іншою мовою і то без всяких обмежень, при повнім і реальнім забезпеченні цих прав“.

Від цього проекту природно пахне компромісом. Застереження щодо порядку у державі дало змогу спокійно голосувати за резолюцію і делегатам тих держав, які щодо прав людини не завжди були оглядні. Бож кожне порушення прав людини може бути „виправдане“ державними „інтересами“. Але всеж принцип забезпечення прав людини на цілому світі резолюція проголошує. Докладчик п. Дюма (Франція) саме з огляду на те завзято підтримує резолюцію.

Протиставиться льорд Сесіль, що характеризує резолюцію так: або це банальности, тоді не варто про них говорити, або це проголошення принципу, який приведе до втручання у внутрішні справи других держав. Тоді це небезпечне.

Далі промовляв проф. Шульгин: — Як український делегат він цю резолюцію витав і зазначив, що ніяк не може погодитися з тим, що в ній містяться самі „банальности“. „На превеликий жаль — казав він — для українців і для всіх тих, що жиють наприклад під московською владою, саме тих „банальних“ прав і бракує. Ходить тут не про якесь випадкове порушення прав людини: такі дрібні справи полагоджуються у цивілізованих країнах внутрішніми засобами. Ходить про справи великі і масові, як наприклад про повне порушення прав людини на шестій частині земної кулі. Не раз нам тут, коли ми порушували справи, що стосувалися положення населення у СССР вказували на міжнародній принцип „невтручання“ у справи чужої держави. Отже проголошення прав людини міжнародньою конвенцією саме і дасть правні підстави для таких „втручань“. Коли навіть у XIX стол. задовго до створення Ліги Націй, благородні люди — промовець згадує прізвище Гладстона — находили в собі мужність ставати в обороні покривджених, хочби вони й були громадянами другої держави, невжеж ми тепер не підемо цим шляхом і не надамо йому належної правної підстави? Прийняття Л. Націй конвенції про міжнародню гарантію прав людини буде безперечним прогресом. Хоч як велика є сила і престіж держави, то всеж істнує щось вище за неї: це ідеї права і справедливости, панування яких тільки і може дати справжній мир.

Льорд Сесіль, що кожного майже разу вимагає перекладу на англійську мову, на цей раз відразу відповів промовцеві, що він не може ніяк погодитися з вагою такої конвенції і трохи всупереч своїй попередній заяві доводить, що цей проект конвенції не дає ніяких підстав для втручання у внутрішні справи інших держав. В усякому разі льорд Сесіль лишається на своїй позиції. Голосувати проти резолюції не буде, але стримається.

Голова Джаніні дуже влучно хоче пояснити ріжницю континентального і англійського погляду на право. У Англії йдуть не шляхом декларацій, а шляхом фактичного життевого творення тих чи інших прав. На континенті ж знають, що декларування прав має те чи інше реальне значіння. Голова нагадує, що всеж і в Англії, хоч і дуже давно ще у 1915 році був проголошений один великий акт, що став до того прикладом для всіх інших народів.

Підтримала резолюцію і висловилася цілком у дусі українського делеґата пані Малатер-Сельє (Франція) і пані Баккер ван Боссе (Голяндія). Австрійський делеґат п. Думба, підтримуючи резолюцію, завважив, що оскільки СССР увійде до Ліги Націй трудно буде створити подібну конвенцію.

На це відповідав голова зборів при повній підтримці французької делеґації, що саме при цьому вступі до Ліги Націй СССР і буде нагода примусити Москву стати на ґрунт ідей, що сказані в резолюції.

„Блажен, хто вірує“, а коли справді серіозно Москві поставилиб подібні умови, то очевидно до Женеви вона ніколи не прийде. Але це лишається зрозумілим тим, що мають український досвід.

Резолюція прийнята одноголосно. Англійська делегація стрималася.

З ДОРОГИ ЖИТТЯ.

Загибаючий світ.

Хочете побачити красу нашого загибаючого світу, народню ношу, прикраси — превелике багацтво народ. мистецтва — підіть на вулицю Длугоша, до гімназії СС. Василіянок погляньте на виставу, а осліплені красою народніх одягів, капелюхів, чудових вишивок, шлюбних вінків, герданів, мисок, свічників, дзбанків, фігурок і фотографічних знимок — закрийте очі і збережіть цю картину на дні душі, як найкращий спомин, бо це краса світу — що загибає...

Тиха, добра, немов з картини знята черниця трудом довгих років, невпинних заходів та якоюсь Янгольською любовю і захопленням для народнього мистецтва зібрала ту колекцію, що є багатомовним свідоцтвом таланту, даровитости і трудящости нашого народу...

Погляньте на вишивки. Від яскравих буковинських барв через Снятинщину, Городенщину, через Поділля, Покуття — ген-ген на захід побачите нашу землю у всій її красі, ріжноманітности й уподобаннях її дітей... І найдете серед них ніжність королівських полинялих гобелінів, найдете в них ніжний добір і прегарну гармонію колірів, на яку спромоглися найбільші мистці світу...

А, вертаючись до хати, подумайте, що все те творить геній сірого підкарпатського народу...

Вистава в ґімназії СС. Василіянок чудова. Треба на неї дивитися не оком сноба, не оком затуманего міщуха.

Там змальована і зобразована вся наша земля. І Велика Україна і дрімуче Полісся і задумана Волинь і наша окривавлена Галичина.

Ідіть усі громадою і покажіть усе те своїм дітям.

Тиберій Горобець.

Музей Визвольної Боротьби України.

Нові жертви на Український Дім у Празі.

Після виходу 5-го числа „Вістей Музею ВБУ“ (у звязку з ювилеєм акад. проф. д-ра І. Горбачевського) надійшло значне число нових жертв. **Чехословаччина:** проф. д-р І. Горбачевський 500 кор., інсп. Петро і Марія Поливка-Кульчицькі (на 5.000 цеглин) 1000 кор., д-р Е. та д-р П. Пархоменки, д-р А. Леонтович-Пачесова, інж. Ст. Шараневич по 200 кор., Т-во „Просвіта“ у Братиславі, проф. д-р Ст. Смаль-Стоцький, д-р Г. Белей по 100 кор. **Польща:** епископ Полікарп, д-р К. Паньківський, Львів, по зол. 10, д-р Ст. Федак, Львів, зол. 10.60, І. Пашкевич, Коломия, Я. Колтунюк, Львів, Р. Клос, Луцьк, І. Іножавський, Варшава, по зол. 5, через Земельний Банк Гіпотечний у Львові, ріжні, зол. 100. **Румунія:** інж. Іп. Думіч леїв 600. **Бельгія:** п. Бидловський, Льеж, фр. 125. **Австрія:** д-р Яків і Магдалина Турини, Відень, чк. 100. **Люксембург:** Мельничек фр. 20. **Італія:** Н. Смаль-Стоцький і Т. Галущинський, Рим, по лір 20. **Зл. Держави Ам.:** Обєднання Укр. Організацій в Америці дол. 25. **Канада:** через п. І. Лазаровича: Союз Українських Торговців Альберти дохід з концерту дол. 13.85. Збірка на відчиті п. І. Лазаровича в Смокі Лийк дол. 10. Збірка на Шевченк. святі Т-ва „Січ“, Дармір, дол. 4.20. Збірка на Шевченк. святі т-ва „Запорожжа“. Ельдерен, дол. 3.75 та значне число менших жертв, переважно з Чехословаччини, зокрема з Закарпаття.

Виказ жертв у книзі скарбника Музею до 20. 5. 1934 р. дійшов до числа 945 на загальну суму 83.280 чк. Цікаво, на яку жертву припаде число тисяча?

Закликаємо всіх українців складати національний дар на будівлю Українського Дому в Празі. І найменша жертва краща, ніж байдужість. Не будьмо байдужі! Даваймо жертви самі й заохочуймо інших. Хай між нами не буде ні одного, хто не дав би своєї цеглини на Український Дім у Празі.

Жертви надсилати на адресу директора Музею проф. Д. Антоновича: Prof. D. Antonovyč, Praha-Nusle, 245. Czechoslovakia.

В Чехословаччині краще посилати просто на поштове конто Музею 80940, Прага.

Пожертви можна складати й через Земельний Банк Гіпотечний на поштову складанку ПКО 500170 з дописком МУД (Музей, Український Дім).

Сокільство станиславівської округи побратимові проф. Іванові Боберському.

Дня 20. травня ц. р. відбуло сокільство станиславівської округи свято в честь побр. проф. Івана Боберського в 60-ліття його уродин. На святі явилися відпоручники всіх гнізд округи.

Почалося свято відспіванням сокільського гимну при звуках орхестри з Єзуполя. Промову про життя, діяльність і заслуги Ювилята виголосив побр. **Богдан Ганушевський з Угорник.** Перед святочно прибраним портретом Ювилята, біля якого уставилась почесна сторожа, передефілювали відпоручники гнізд у здисциплінованих рядах, віддаючи в цей спосіб поклін свому Батькові й духовому Провідникові.

Дальшу програму свята виповнили хори з гнізд: **Микитинець і Підлужа,** деклямації побр. Гриня Савчука зі Сільця, побр. Петра Теслі з Микитинець, учасниці маленької Д. Ковальчуківної, народні танки побратимів з **Ганусовець і Побережа,** вправи вільноруч і вежі на приладах посестер **„Сокола“ І. зі Станиславова,** вправи на приладах (рек та поруча) і вежі побратимів зі **„Сокола І. у Станиславові.** Диригентами хорів були: побр. **Богдан Ганушевський** з Угорник і побр. **Дмитро Ткачук** з Підлужа. Програма добірна, цікава й загально вдачно виконана.

На свято наспіло 21 письменних привітів, які відчитано й віділсано на руки Ювилята.

В часі свята вручено грамоти за біг навпростець за мистецтво станиславівської округи і „Сокола“ І. у Станиславові, уладжений дня 15. 4., а саме побр. Степанові Сагайдакові, Михайлові Михайлюкові, Василеві Острольському і Дмитрові Вальковi.

Саля „Сокола“ І. у Станиславові, в якій відбулося свято, була по береги виповнена сокільською громадою. На жаль, бракувало місцевого станиславівського громадянства, крім поодиноких осіб. Видно, замало ще у нас зрозуміння й зацікавлення сокільською ідеєю.

Вдачний портрет побр. проф. Івана Боберського, роботи арт. Остапа Волянюка, окрасив на віки руханкову салю „Сокола“ І. у Станиславові.

Приявний.

НОВИНКИ

— **Українська пісня в Берліні.** В Берліні відбулося 8. ц. м. традиційне літне свято, влаштоване студентами чужинцями в приявi представників німецького студентства та ректорів берлінських вищих шкіл. В програму свята увійшов м. ін. виступ відомого українського співака Андрієнка, що відспівав кілька українських пісень.

— **Крівавий напад на учительку.** До мешкання 40-літної Стефанії Боднарук, учительки Рідної Школи в Коломиї, добувся хтось по драбині крізь балькон і хотів задусити її периною. Коли вона ставила опір, напасник рубнув її кілька разів сокирою. Нападена останками сил дісталася до дверей і впала зі сходів. Тимчасом напасник, сполошений її криком, утік, не зрабувавши нічого. Поліція веде доходження.

— **Ошуканці по селах.** В Жовтанцях пов. Жовква і в сусідних громадах вештався якийсь ошуканець, що представлявся агентом чеської фабрики в Празі та оферував селянам на ратальну продаж машини до шиття і рільничі машини по дуже низьких цінах. При замовленнях брав задаток у висоті 10 зол. Томущо умовини продажі були дуже корисні, бо продавав машини на довготревалі рати, знайшов багато селян, які давали йому ті задатки. Так натягнув кільканадесять осіб, які не могучи дочекатися замовлених машин, приїхали до Львова і тут переконалися, що стали жертвою ошуканця. — Слідча поліція арештувала Андрія Омеляна, що підробив печатку громади Мшана та Судової Вишні і при помочі тої підробленої печатки фальшував ріжні особисті документи, продаючи їх усім, хто потрібував. Крім того допустився кілька крадіжей.

— **Вломи.** При вул. Ожешкової ч. 6. з віллі Паперковських злодії вкрали столове срібло і інші речі та випили квасне молоко. Наймичка наслідком шелесту пробудилася та вбігла до їдальні. Вломники приголомшили її. На крик наймички вбігла Паперковська, та вломників уже не було. Втікали відстрілюючись. — При вул.

Білогорській злодії вломилися до хати поліційного агента. Вкрали годинник і добиралися до шафи. Агент пробудився та револьверовим стрілом зранив тяжко одного злодія Михайла Валявського. Забрали його до шпиталю. Пізніше арештували другого вломника Івана Сенька.

— Ученики не мусять купувати в шкільних крамницях. Небаром має появитися розпорядок, який забороноватиме примушувати учеників купувати в шкільних крамницях. Тепер у деяких школах учителі мають крамниці та силують у них купувати книжки та шкільні приладдя. Видадуть мабуть заборону учителям займатися такою торговлею.

— Ще один процес ОУН. 16 арештованим українцям, які сидять у станиславівському арешті, доручили акт обвинувачення за приналежність до ОУН. Їх розправа відбудеться в червні, а потреває три тижні. У головного обв. Юрка Онишкевича та 15 інших обвинувачених, яких арештували на шляху Пасічна-Пнів, мовляв, заквестіонували пальну зброю, вибуховий матеріял і т. і.

— Арештування комуністів. Поліція у Львові перевела ревізії та арештування серед комуністів. Зліквідували централю друкарсько-пропагандової техніки КПЗУ. Перевели ревізії в льокалях при вул. Лещинського 33. і Новий Світ 4. і багато інших ревізій, підчас яких найшли багато приладдя до друкування відозв. Найшли багато обіжників ЦК КПЗУ, реферати, відозви. Заквестіонували одну велику й одну малу друкарську машину. В домі при вул. Городецькій 57. найшли 6.000 відозв в українській та польській мові. У друкарських складачів братів Бальбергів найшли сто кг. комуністичних друків у польській, українській та жидівській мові. В них найшли теж ручну друкарську машину, матриці і т. і. У звязку з тим арештували студентів політехніки Хаїма Фреліха й Ем. Плянера, кравця Ст. Камінського, Хану Зельцера, Йос. Райзлера, у яких найшли багато записок і відозв. Заквестіонували теж фотографічний і радієвий апарат. Арештованих і заквестіонований апарат передали судові.

— Історія одної касетки з грішми. В Бориславі окрадено, як відомо, тамошнього купця Йосифа Гольда, що держав більшу готівку дома. Він перечислив щодень свої гроші, замикаючись у своїй кімнаті. Підглянула це служниця Марія Кульчицька і бачила, що він ховає касетку з грішми за шафою, яка прилягала до стіни. Нараз Кульчицька покинула службу і виїхала до Львова, а рівночасно пропала касетка, в якій находилося 3.600 долярів. Бориславська поліція повідомила про це поліцію львівську, яка й арештувала незабаром Кульчицьку. Вона призналася до крадіжи і сказала, що гроші закопала на цвинтарі в Бориславі. Бориславська поліція шукає тепер на цвинтері за касеткою з грішми. Опісля зізнала, що грошей не закопала, а дала своєму любкові, якого назвища не знає.

— Напад на редакцію „Дзенніка Віленського“. „АБЦ“ повідомляє з Вильна, що нічю на 8. червня ок. 50 людей з палицями, камінням і револьверами напало на будинок „Дзенніка Віленського“, кинули сліпні петарди, стріляли з револьверів. Друкарі не впустили напасників до середини. Напасники вибили 201 шиб.

— З Польщі. Виленський суд засудив студентки Шерешевську й Абрамовичівну на 5 літ вязниці за комуністичну агітацію серед війська. — У Варшаві розпочинається 11. ц. м. конгрес міжнар. драматургів і композиторів, що репрезентують 25 держав. — В селі Завада біля Ченстохови знайдено привязане до дерева тіло молодої дівчини, що стала жертвою сексуального морду. — 28-літній Павло Лебок з Тшебіні відобрав собі життя в той спосіб, що віхав з цілим розгоном на ровері в озеро коло с. Бриніца пов. Тарновскі Ґури. — В Лодзі застрайкувало 6.000 робітників у Відзевській мануфактурі.

— Жахлива сцена в менажерії. В зоольогічному городі біля Льондону вітер кинув одному глядачеві капелюх до клітки з львами. Був це якийсь відважний чоловяга, бо не завагався увійти сам до клітки по свою річ. Нагло кинулися на нього чотири льви, потягли 40 метрів до своєї клітки і стали обробляти його своїми пазурами та зубами. На ратунок кинулися сторожі і вигнали двох львів до іншої клітки. Два інші льви так прижерлися до своєї добичі, що не хотіли її пустити, аж сторожа мусіла обох застрілити. Зі смільчака залишилися тільки шматки мяса.

— Скляні пера в школах. Міністерство освіти в Чехословаччині розпорядило, щоби в школах уживати замість дотеперішніх пер сталевих — скляні. Ними пишеться краще, коли діло в каліграфії, а до того скляні пера не ржавіють, тревають довше, даються лекше чистити і т. п.

— Ріжні вісти. Біля Саґану на Шлеську ударилися в повітрі два німецькі спортові літаки, наслідком чого згинули чотири особи. — Стокгольмська академія наук повідомила, що сьогорічні нагороди Нобля зменшено до 162.607 корон супроти торічних 170.331 корон.

— Служниця письменницею. Як повідомляють з Данії, літературну нагороду Ганса Хрістіяна Андерсена дістала за повість „Смерть має ключ“ служниця Андрея Андреасен, якій виповіджено недавно службу за писання повістей. В день вона виконувала свої обовязки в кухні, а ночами писала.

— **Заупокійна Служба Божа** з панахидою по бл. п. Ірині з Шухевичів Рожанковській відбудеться в вівторок дня 12. ц. м. в год. 8. рано в Волоській церкві.

—o—

СПОРТ.

УКРАЇНА — РЕСОВІЯ 2:1 (1:1).

Україна: Бутель І; Сертгота, Олійник; Підлісецький, Кішка, Янимів; Лапчук, Магоцький, Кльош, Воробець, Максимів. У другій частині грає Воробець в обороні, а Олійник в нападі.

Гра стояла на доброму рівні і була дуже цікава. Перші атаки переводить Ресовія, яка має у першій частині легку перевагу. Добра їх трійка нападу часто загрожує воротам України. Чорно-червоні грають у тій порі досить хаотично і акції нападу не вдаються, причина в цім, що добрий керманич нападу Кльош не може найти зрозуміння у своїх партнерів. У 28 хв. добуває правий лучник ворота для Ресовії. У 38 хв. вирівнує Кльош з карного. По зміні воріт Україна опановує гру:

ще: В 9 хв. Кльош переїзджає оборону і стріляє рішаючі ворота. Україна має до кінця перевагу, якої не вміє використати, головно Максимів під воротами часто заводить.

В Україні на перший плян вибився середущий Кльош, який був ініціятором всіх офензивних акцій нападу. Воробець у другій частині в обороні був найліпшим грачем у тім фаху на прощі, грач цей диспонує знаменитим виколом. У помочі вибився Якимів, який заповідається дуже добре. Слабшим пунктом був Максимів. Видців 1.000. Судддював дуже добре п. Санарич.

МИСТЕЦТВА ЛІГИ

ПОЗНАНЬ. Погонь — Варта 3:1 (1:1).
КРАКІВ. Краковія — Висла 2:1 (1:0).
ВАРШАВА. Польонія — Варшавянка 1:1 (0:1).
СЕДЛЬЦІ. Рух — Стшелец 5:3 (4:1).

МИСТЕЦТВА ОКР. ЛІГИ.

ЛЬВІВ. Гасмонея — Огніско 1:1 (1:0).
ПЕРЕМИШЛЬ. Чорні — Польонія 4:0 (3:0).
ЛЬВІВ. Погонь І Б — Лехія 3:2 (2:1).
ЛЬВІВ. Світезь — Другий Сокіл 2:1 (1:1).

МИСТЕЦТВА А-КЛЯСИ.

ЛЬВІВ. Ютшенка — Єгуда 2:1.
ЛЬВІВ. Стшелец (Борислав) — Рекорд 2:1.
ЛЬВІВ. Яніна (Золочів) — Льволянка 1:0.
ЛЬВІВ. Білий Орел — Р. К. С. 1:0.

ІТАЛІЯ МЯЧЕВИМ МИСТЦЕМ СВІТУ.

РИМ, 11. 6. ПАТ. На стадіоні ім. Мусоліні'я розіграно в присутності 60.000 видців фінальовий мячевий меч за мистецтво світу між Італією і Чехословаччиною. На мечу була присутня ціла королівська родина, Мусоліні, весь уряд, дипльоматичний корпус. Після завзятої гри меч виграла Італія у відношенні 2:1, при чому слід зазначити, що в нормальнім часі вислід був 1:1 (0:0). Децидуючі ворота впали після продовження гри. Переможній дружині Італії вручив нагороду за здобуття мистецтва світа Мусоліні. Загальна пунктація мистецтв світу така: 1) Італія, 2) Чехословаччина, 3) Німеччина, 4) Австрія.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 11. VI. год. 7·30 веч. „Дівчата в одностроях“. Абон. 20.

Вівторок, 12. VI. год. 7·30 веч. „Дівчата в одностроях“. Остання вистава. Абон. 20.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 11. VI. год. 7·30 веч. „Любко то я“. Абон. 22.

Вівторок, 12. VI. год. 7·30 веч. „Любко то я“. Абон. 22.

Кіна.

АПОЛЬО: „Подружжя для опінії“, „Семаранг“ екзотична фільма.

АТЛЯНТИК: „Вірли в кайданах“ („Магиґін“), „Прогулька по Відні“.

ВАНДА: „Біла одаліска“, „Палата на колісцях“.

КАСІНО: „Жовтий князь“ (Рамон Новаро).

КОЛІСЕЙ: Нечинне.

КОПЕРНИК: „Чібі“ (віденська комедія), „Баль бідних діжечок“ (із Містенґет), Барту в Польщі.

МАРУСЕНЬКА: „Знеславлена“, ревія „З усього серця“.

МІРАЖ: „Світла та тіни великого міста“ (Чарлі Чеплін).

МУЗА: „Син мимоволі“.

ПАЛЯС: „Гріх кохання“.

ПАСАЖ: „Каін і Артем“ (М. Ґоркого) та російський хор.

ПАН: „Любощі балетниці“ (Еліса Лянді).

СВІТ: „Земля нічия“, „Краса життя“.

СОНЦЕ: „В тайній службі та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Піоніри Тексасу“ за повістю Джека Льондона і Ревія.

ХИМЕРА: „Я був шпіоном“.

УТІХА: „Жінка-хамелеон“, ревія „Жий поки час!“

Закордонне радіо.

Понеділок, 11. червня 1934.

Відень (506,8) 17·15 Музика, спів, 19·10 Нар. пісні, 20·05 „Альпейська симфонія“ Р. Штравса, **Братислава** (298,8) 12·35 Концерт, **Прага** (470,2) 17·45 Скрипка, **Париж** (1649) 20·00 „Ле Бріґандс“ оп. Офенбаха, **Берлін** (356.) 16·00 Концерт, 18·30 Хоральні пісні 16. і 17. віку, **Гайльсберг** (291) 15·30 Псалом ч. 112 Генделя (Майке, сопран), 19·00 Опера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·00 Солісти, **Ляйпціг** (382,2) 19·00 „Кавалір Срібної Рожі“ оп. Р. Штравса, **Букарешт** (365) 21·00 Пісні, **Будапешт** (549,5) 12·05, 17·30 Концерт, **Мілянo** (368,6) 11·30 Легка музика, **Рим** (420,8) 17·00 Вок. інстр. концерт.

Вівторок, 12. червня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 22·30 Концерт, 21·00 Веселa авдиція (спів, музика), **Прага** (470,2) 14·50 Нар. пісоньки, 19·10 Враження з СССР., **Рига** (514,6) 20·25 Лотиські пісні, **Берлін** (356,7) 12·00 Концерт, 17·15 Твори модерних композиторів, **Гамбург** (331,9) 19·00 Солісти (музика, спів), **Кенігсвустергавзен** (1571) 20·45 Німецько-французький вок.-інстр. концерт, **Ляйпціг** (382,2) 15·00 Спів, **Мінхен** (405,4) 17·50 Фортепян. 20·10 Оп. музика, **Будапешт** (549,5) 12·05 Вок. концерт, 17·30 Популярні арії, **Мілянo** (368,6) 13·10 Легка музика, 20·45 „Ева“ оп. Ф. Легара **Рим** (420,8) 17·15 Концерт квінтету.

Львівське радіо.

Понеділок, 11. червня 1934.

6·30—7·25 Раніщня авдиція, 12·10 Популярна музика з гр. плит, 13·05 Концерт сальонової музики, 14·00 Збіжева біржа, театр. реперт., 14·05 Господарські вісти, 16·00 Концерт хору, 16·20 Фортепяновий ресітал, 17·00 Весела авдиція для дітей „Кайтусь, каак і компанія“, 17·15 Легка музика, веселі монольоги, 18·00 Школа домашнього господарства, 18·15 Спів (Врага, бас), 18·45 Відч. з природи й техніки. 18·55 Наука стенографії, 19·05 Всячина, 19·40, 19·45 Спортові вісти, 19·50 „15-роковини желігієпів“, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Умовини конкурсу на сценарій для „Театру уяви“; авд. „Вчора й сьогодні“, 21·02 Поетичні хвилини, 21·12, 22·35 Вок. інстр. концерт у 70. роковини уродин Р. Штравса, 22·20 Літ. фейлетон „Особистий записник“.

Вівторок, 12. червня 1934.

6·30—7·15 Раніщня авдиція, 12·10 Концерт сальонової орхестри, 13·05 Для дітей та молоді: „До побачення, школо!“ 13·20 Популярна музика з гр. плит, 13·55 Господарські вісти, 16·00 Концерт трубної орхестри, 16·40 Спів (Гошовська, мецосопран), 17·15 Балетова музика з гр. плит, 18·00 Відчит із діяльности Фонду Праці, 18·15 Камер. концерт, 18·45 „Суходолом і морями“, 19·00 Всячина, 19·15 Легка музика, 19·50, 19·55 Спортові вісти, 20·00 Вибрані думки, 20·01 Поетична чвертьгодина, 20·12 Трансм. з Варшави „Цвіт папороті“ оп. Маліновського і в перерві фейл. „З мовчазного дому“, 22·30 Відч.: Торговля живим товаром, 22·45 Легка музика з гр. плит.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10.